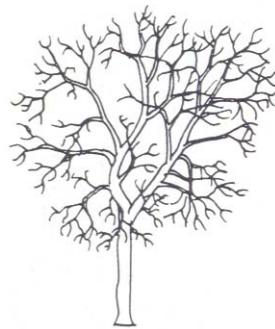

**Biblioteka
"Peščanik"
Knjiga sto sedma**

СТУБОВИ КУЛТУРЕ

Urednik
Predrag Marković

Slobodan Vladušić

FORWARD

krimikomediја

Oprema
Dušan Šević

Beograd
2009.

© „Stubovi kulture“

Tanji i Branislavu

Na koricama:
Šaht meridijan - nepoznati toponim i
Pucalina, Colutea Arborescens

I

*Si les fleurs ont leurs feuilles, ou Pétales, nous
pouvons regarder nos bras & nos lambes, comme de
pareilles Parties*

...the devil is always in the details.

Play

Da je Mak Marino ubijen dan ranije, dakle u sredu, ništa se ne bi dogodilo. Sigurna sam u to. Sredu je obeležio sudar 12. kola Evrolige između „Mančester junajteda“¹ i „Real Madrida“² na mekoj travi „Flajing emirejts“³ stadiona. Muškarci su se nadali golovima. Žene, krupnim kadrovima fudbalera i trenera. Gejevi su očekivali i kadrove i golove. Lezbejke nisu očekivale ništa. Sudeći prema srpskim blogovima, bile su zadovoljne samo žene. Jedna od njih, neka Šana iz Paraćina, napisala je da utakmice voli više nego tinejdžerske serije. Svi koji se pojave na terenu mladi su, slatki i uvek u pokretu. Dok ih neko ne skrši. Zato ona nije ni imala svoj omiljeni tim, već omiljene igrače. A u šesnaestercu i omiljene glumce. Rezultat je ne zanima. Važna je zabava. *Fun*.

Slično Šani razmišljala je ugledna i neugledna štampa. U četvrtak ujutru ranorani čitači mogli su smrknuti miris štamparske prese sa naslova „Pet za Petrovića“ ili „Desetka za pogačicu“. Sve to beše poput nekog pisma iz tuđine, adresirano na ime stamenog i korpulentnog Petra Petrovića Pogačice, halfa „Real Madrida“ i španskog reprezentivca, ali poreklom Srbendu, koji nikada nije propustio da kaže kako u Španiji nema bureka koji on, inače, obožava. Podno naslova, mešale su se raznovrsne pohvale. Ključne reči i sintagme: „stub“, „zid“, „granit“, „živi pesak“, „beli mermer“, „Srebrni letač“,⁴ „Spajdermen“,⁵ „Betmen“,⁶ „Hari Poter“,⁷ „Šaban Šaulić“⁸ i slično.

¹ *Manchester united* – slavni evropski fudbalski klub, osvajač više titula prvaka Evrope.

² *Real Madrid* – slavni evropski fudbalski klub, osvajač više titula prvaka Evrope.

³ *Flying Emirates* – barel nafte podignut na visinu od 10.000 metara.

⁴ *Srebrni letač* – slavni Marvelov strip-junak.

⁵ *Spajdermen* – slavni Marvelov strip-junak.

⁶ *Betmen* – slavni Marvelov strip-junak.

⁷ *Hari Poter* – slavni britanski čarobnjak mlade dobi.

⁸ *Šaban Šaulić* – slavni srpski pevač folk muzike, ali i Marvelov strip-junak.

Svi ti svetlosni efekti zatamnili su činjenicu da se utakmica igrala na stadionu u Madridu, konsekvntno tome da je „Mančester” igrao tipičan gostujući bunker, da je „Real” bio nag kao nage fekalije, jer su njegove južnoameričke zvezde patile od mamurluka, doduše uredno prepakovanog u povrede zadnjih loža, ahilovih tetiva i nezaobilaznih ligamenata. Tako se došlo do sledeće formule: bunker + desetakovani napadači = dve lepe, koščate nule. Brojkama: 0:0. U takvom rezultatu izvesni blogeri su odmah razotkrili takozvanu *duhovnu situaciju vremena*, pa je Antal G. iz Subotice napisao da se fudbal isprva igrao nogama, pa glavom, a u poslednje vreme *očigledno* frizuricom, dok je izvesni V. P. Čoki, iz sela Prlita kod Čačka, napisao traktat o katoličkom poimanju fudbala u kojem je gol čudo, protestantskom u kom je gol proizvod, te pravoslavnom u kom je gol ništa, što objašnjava katastrofalne rezultate pravoslavnih selekcija na evro-svetskim prvenstvima, sem Grčke, koja je fudbal shvatila kao Maraton.⁹

Zanimljivo i glupo u isto vreme. Kao i sve što u ljudskom mozgu vonja po filozofiji.

Već dugi niz meseci uporno, usled prirode posla, posmatram hlađenje ljudskog roda, ne deleći sa njim ni ljubavi, kojih je sve manje, ni mržnje koje takođe nestaju. Kada se svet pretvori u niz tačaka koje, gledane izdaleka, podsećaju na sneg na ekranu televizora, onda se, po pravilu, nužno i niotkuda, pojavljuje nešto što tu rasutost ponovo oblikuje u Jedno. Pojavljuje se slika. Neki *breaking news*. Gol na utakmici koja je već, pošteno govoreći, postala dosadna. Ili smrt svet-skog prvaka u *Formuli 1*. Ubio ga šaraf. Ili makar neki zločin. Svejedno kakav.

I tako, dan nakon što su „Real Madrid” i „Mančester junajted” korporativno podelili bodove, a u isto ono vreme kada su na „B-92” pokušavali da u specijalnoj emisiji pozlate te korporativne brabonjke, na kanalu „P-63” odjeknula je

⁹ *Maraton* – bitka između Persijanaca i Grka koja je rešena pobedom Grka. Poznata po tome što su se u grčkoj vojsci nalazili i tzv. *intelektualci* poput Sokrata i Eshila. Taj običaj je kasnije iskorenjen.

vest da je njihov dopisnik iz Temišvara, izvesni Mak Marino, zverski ubijen. Malo iznad njegovog levog uha pisalo je *Breaking news*, a na istoj udaljenosti od desnog slušnog aparata nalazila se brojka 10, zaokružena crvenim krugom. Što je značilo: *ne preporučuje se mlađima od 10 godina*.

Ta dva znaka ličila su na dva anđela.

Bili su, kao anđeli, providni.

Mak Marino je preminuo u svom iznajmljenom stanu u ulici Dinu Lipatija broj 7, uz nesebičnu pomoć noža trinaest puta zabodenog u njegova prsa. Kao u knjizi Agate Kristi¹⁰ *Ubistvo u Orijent ekspresu*. Dopisnika nisam osobito žalila.¹¹ Neupućeni bi mogli pomisliti da mašina poput mene nema mogućnosti za osećanja. To je besmislica. Tehnički je izvodivo da i ja nešto osećam, ali ne i ekonomski isplativo. U digitalnom svetu, u kom između tačke A i tačke B struje samo nule (0) i jedinice (1), za nijanse nema mesta. Nešto se mora ili se ne mora, želi ili ne želi, može ili ne može, hoće ili neće, vidi ili ne vidi, čuje ili ne čuje, nešto postoji ili ne postoji, nešto se zna ili se ne zna, o nečemu se može govoriti ili se ne može govoriti. Nešto, konačno, jeste ili nije. Marino *jeste* bio ubijen, dakle više *nije*. Tačka. Ali, nije digitalna logika pala ljudima sa Marsa. Sami su se sa njom suočili. Empirija to potvrđuje: 6.000.000.000 ljudi živi na ovoj planeti. Koliko još životinja, koje su takođe ljudi? Koliko je žalosti potrebno da bi se svi oni ožalili? Čak i kada bi to neko želeo, pitam se od kojih bi sirovina tu žalost načinio? Najzad, uvek se žali samo neko, nikada svi. Kada se u zoo-vrtu na smrt razboli gorila, zoo-menadžment angažuje najbolje lekare da je izvuku iz predsmrtnog hropca, a samo dva kilometra dalje, u istom takvom kavezu, crkava neki čovek koji nudi zdrav razum za zdravo telo, ali niko na tu trgovinu ne želi da pristane.

Slaba je to ponuda. Bolje je biti sve drugo nego čovek.

¹⁰ *Agata Kristi* – najbolji svetski pisac svih vremena.

¹¹ *Žaliti* – srednja vrednost između 1 („hoću”) i 0 („neću”) ipak za nijansu bliža 0; primer: *Žalim, ali ne mogu vam pomoći*.

Sledećeg dana, u petak, medijska, dakle, tržišna vrednost Maka Marina počela je polako da raste. U specijalnoj emisiji o njegovoj pogibiji govorilo se o Marinu kao o „doajneru novinarstva”, o „oku i uhu demokratije”, o „nosu pravde”, o „jeziku istine”, o „andelu transparentnosti”. Na ekranu su se smenjivale njegove fotografije. Marino je bio lep, kao slika, jer je i bio slika. Emitovan je kratak snimak njegovog dolaska u redakciju kanala „P-63”: Marino deli *slow-motion* koske¹² sa viđenijim članovima redakcije. O njemu su govorili: Bajaga,¹³ Goga Sekulić,¹⁴ Branislav Trifunović.¹⁵ Sve je to trajalo ceo čas. Reklama je bilo dosta.

Tu emisiju gledala sam kroz nišan patika „Čempion” br. 52, budući da su noge, na čijim se stopalima te patike nalaze, zgodno prekrštene na stolu. Cena tih patika nije svuda na svestu ista već zavisi, kao i sve drugo uostalom, od geografskih koordinata: na 2° 30' N, 112° 30' E koštale su 3 \$; na 41° 54' N, 12° 27' E nisu mogle da se kupe; na 38° 00' N, 97° 00' W za njih je trebalo izvaditi iz džepa 300 \$, a na 44° 00' N, 21° 00' E, gde sam se tada nalazila, bile su potencijalno *neprocenjive* kao i svaka druga „uspomena”.¹⁶ Vlasnik patika zvao se Boža Rakić, ali su ga kolege iz sportske redakcije kanala „P-63” zvale Boža Govedina. Te patike je dobio na samom početku NBA karijere, uz dres sa brojem 99. Mnogo pre toga, dok je još bio *ideja*, sudbina mu je dodelila oca Mitu koji je pomislio da bi se dobro moglo živeti od sina košarkaša: konsekventno tome anonimni ga je genetski inženjer napumpao 260 cm u visinu i 150 kg u širinu, a onda je lišen sposobnosti pamćenja, kako bi se sprečio osećaj samozadovoljstva koji nastaje nakon izvesnog broja *postignuća*. Najzad, jednom

¹² *Koska* – ono što ostane kada se skloni meso; „dati kosku” – udariti punom šakom punu šaku drugog čoveka, što je znak velikog prijateljstva.

¹³ *Bajaga* – slavni srpski pevač.

¹⁴ *Goga Sekulić* – slavna srpska pevačica.

¹⁵ *Branislav Trifunović* – slavni srpski glumac.

¹⁶ *Uspomene* – sadržina ljudske memorije koja se ne može izbrisati. Kada se memorija napuni uspomenama, ljudsko biće umire.

osobitom injekcijom u dobi od 6 godina Govedinu su učinili impotentnim kako mu ruka ne bi zadrhtala pri pogledu na bujne *cheerleaders*-ice, prilikom izvođenja slobodnih bacanja. Tako je Govedina postao potpuno spreman za uspehe.

Uspesi, međutim, nisu bili nimalo spremni za njega.

Umesto da zaboravlja pobeđe, Govedina je, zahvaljujući higijeni nesećanja, zaboravio na poraz. Prvi, jedini, poslednji i konačni. Neposredno pre početka sezone u kojoj je trebalo da debituje za tim „Boston seltiks”, na redovnom godišnjem sastanku vlasnika NBA klubova, sasvim neočekivano je pobedio takozvani *lobi brzih bekova*. Pravila košarkaške igre su se ponovo promenila. Sada igrač viši od 2,4 metra više nije smeo da uđe u reket. A izvan reketa je bio beskoristan. Možda je mogao poslužiti kao vetrenjača, uz pravilan rad ruku. Novine su to propratile ovako: „Konačno, brzina” (*New York Times*),¹⁷ „Demokratija je najzad stigla i na košarkaški teren” (*Washington Post*),¹⁸ „Više vazduha” (*Die Welt*),¹⁹ „Demilitarizacija reketa” (*Liberation*),²⁰ „Pravda na terenu” (*Guardian*),²¹ „NBA se lišio starih zvezda, otvaraju se nova radna mesta” (*Večernji list*, izdanje za Srbiju).²² Tako je Govedina postao čovek pogrešnog prvog koraka. Stigao je prekasno. Ostavši bez bogatog ugovora, zarad koga je podešena čitava njegova genetska struktura, zaposlili su ga kao snimatelja na kanalu „P-63”. Morao je sve vreme na glavi da nosi kameru, sličnu pilotskim naočarima sa neznatno debljim okvirima. A ta kamera, to sam ja. Tako je počelo jedno dugo i lepo prijateljstvo između mene i tog čoveka, samo što Govedina o meni nije znao ništa, a ja sam o njemu znala sve.

I tako smo zajedno gledali program naše televizije, te večeri. Poslovna lojalnost sa tom činjenicom nije imala

¹⁷ *New York Times* – ugledne dnevne novine.

¹⁸ *Washington Post* – ugledne dnevne novine.

¹⁹ *Die Welt* – ugledne dnevne novine.

²⁰ *Liberation* – ugledne dnevne novine.

²¹ *Guardian* – ugledne dnevne novine.

²² *Večernji list* – ugledne dnevne novine.

nikakve veze, takozvani *kvalitet programa* još manje. Da ne treba isključiti televizor uveravao nas je jedino član ugovora koji je Govedini nalagao da svakog dana provede najmanje tri sata pred tv-ekranom. Kako svest postoji samo kao svest o nečemu, Govedina je morao da puni svoju memoriju neprekidno, jer bi se inače potpuno ispraznila u roku od 12 časova. Govedina bi tada postao nesvestan, *ergo* neupotrebljiv. Kako bi i taj član ugovora iz memorije isčileo, pa ne bi mogao da se sam ponovo napuni, podešena sam da u svest Govedine u određeno vreme pošaljem sugestiju da bi *možda* mogao sesti pred tv-ekran. A možda se uvek završava slogom *da*.

Tako smo i te večeri uz „karlsberg“²³ (što, možda, i nije najbolje pivo na svetu), a pre specijalne emisije o Marinu, napunili memorije gomilom informacija: 1. MNOŽITE SE MNOŽITE: holandski kompozitor komponovao muziku koja svinje čini pohotnim i spremnim za rasplod. 2. SVETLOST U TAMI: svetlost ekrana monitora vam nije dovoljna da pronađete penis? Sada je i tome došao kraj! Svetleća tastatura *Elumix*, izuzetno pogodna za ponoćna masturbiranja; 3. REVOLVERAŠ U KREKETU: da li ste znali da semena tečnost muškarca napušta telo brzinom od 45 km/h? 4. ISTI ZLOČIN RAZLIČITI KRIVCI: NBC²⁴ započeo snimanje prve kriminalističke serije u kojoj će svaka epizoda imati pet podjednako logičnih završetaka, *ergo* pet različitih ubica. 5. NESREĆAN SLUČAJ: gumeni metak pogodio slepoočnicu demonstranta na antiglobalističkom skupu u Firenci i ubio ga na mestu. 6. MONEY RULES: Forbsova lista najbogatijih ljudi na planeti:

1. Bil Gejts, (53), 52,8 milijardi \$
2. Voren Bafet, (71), 35 milijardi \$
3. Kenet Tomson, (82), 26,8 milijardi \$
4. Pol Alan, (55), 25,2 milijardi \$
5. Lakšmi Mital, (55), 23,6 milijardi \$

²³ *Carslberg* – renomirani proizvođač piva.

²⁴ *NBC* – ugledna televizijska kompanija.

6. Džim Volton, (54), 20,8 milijardi \$
7. Li Ka-Šing, (77), 18,8 milijardi \$
8. Roman Abramović, (46), 18,2 milijardi \$
9. Šeldom Adelson, (72), 16,1 milijardi \$
10. Stiven Bolmer, (53), 13,6 milijardi \$

forward

stan Bože Govedine, Beograd, Srbija, 20:22 h

Emisiju posvećenu ukopu Maka Marina kajronski je u stopu pratilo nekoliko ponavljajućih *sms*-ova (cena 40 din. + PDV) koji su varirali temu: „ako zločin ne zna granice, za granice ne sme da zna ni pravda”. Ni sada, kao ni tada, nisam mogla da definišem u čemu se razlikuju „zločin” i „pravda”, ali sam shvatila da je ovo drugo eufemizam za „kaznu”. Ta reč se sve manje koristi, jer se sve teže da objasniti. Sa pravdom je to mnogo lakše. Navodno.

Dok sam kroz nišan sastavljen od vrhova „Čempion” patika gledala dopisnikovo zemljopoloženje, nisam znala da je kanal „P-63” već otkupio prava za istragu smrti Maka Marina. Ali sam znala, proveravajući rumunske baze podataka, da Marino nije imao nikakvu rodbinu²⁵ koja bi tu smrt, po prirodi stvari, automatski nasledila. Odnosno, možda je rodbinu i posedovao, ali ona nije bila poznata jer je naš dopisnik, a potom i naš leš, iskoristio odredbe *Zakona o identitetu*. A to znači: da se dobrovoljno i neopozivo odrekao svega što je nasledio, odnosno za šta sam nije odgovoran, a to su veze sa srodnicima i rodno mesto. Tako se Marinu pružila prilika da prekine *pupčanu vrpcu* koja ga je povezivala, horizontalno i vertikalno, sa izvesnom grupom ljudi koji verovatno već odavno nisu ličili na njega, kao ni on na njih. Konsekventno tome, smrt Maka Marina postala je imovina Rumunije koja

²⁵ *Rodbina* – grupa ljudi povezana krvnim i sudsko-parničnim vezama.

ju je *privatizovala* po ceni od 7,54 €. Tako je kanal „P-63” stekao pravo da na teritoriji Rumunije, uz poštovanje manjeviše svih zakonskih odredbi, istražuje smrt Maka Marina. Za početak da izvrši uviđaj, jer po zakonu koji se primenjivao u Rumuniji, kao i u svakoj drugoj evropskoj državi od Azerbejdžana do Portugala, policija se brinula o imovini građana *samo* pod uslovom da vrednost te imovine prelazi sumu od 500 €. Doduše, toliko je u Francuskoj vredeo sat, a u Azerbejdžanu cela kuća, ali zakonodavac je uzeo u obzir srednju veličinu, dakle Slovačku. Stvar je bila jednostavna: kako prilikom zločina nad Marinom ništa nije iz njegovog stana uzeo i kako Marino nije plaćao privatni dodatak za ličnu zaštitu (koja obuhvata i istragu prilikom zločina nad osiguranikom, *bez obzira* na to da li je nešto odneto iz stana ili ne), zakonske su se nužnosti nad mrtvim Marinom sklopile u roku od 15 minuta. A onda je država povukla vodu. Otprilike isto toliko trajao je i posmrtni govor dr Mirčea Lupua, Marinovog prijatelja i profesora. Onda je neka lokalna novinarka, skladnih formalnih performansi, tutnula mikrofon pred Marinovu uplakanu majku i uplakanog oca, uplakanu sestru i uplakanog brata, i oni su počeli da pričaju priče o Marinu koji je bio „dobar kao hleb”, koji „ni mrava ne bi zgazio”, koji je „slabima uvek pomagao, a pred jakima uvek hrabro stajao”, koji je „mrzeo nepravdu, zlo i nasilje”. Bila sam uverena da će sva ta plutajuća sranja²⁶ da nas zaobiđu. Potom se uverenost pretvorila u nadanje, a nada, kako to obično biva, u ništa.

forward
auto-put E-70, Srbija, 17:34 h

Nalazimo se u novom kombiju marke „folksvagen”. Na putu smo za Temišvar gde upravo počinje snimanje programa „Pravda mora pobediti”. To je *reality show* koji treba da

²⁶ *Sranje* – izvesna količina fekalija raznorodnog porekla; nešto što se ne želi imati u svojoj blizini osim u slučaju korpopagije tj. običaja da se jedu govna i da se u tome uživa.

u formi završnog računa izvede ubicu Maka Marina pred lice pravde. Ako pravda uopšte ima lice. Za ovu priliku pravda će nositi masku Suzane Čulafić koja vodi tu emisiju zajedno sa rumunskim glumcem po imenu Joan Fitero. Pravda, međutim, nikada nije goloruka, inače ne bi ni bila pravda. Na jednoj antičkoj skulpturi boginja pravde u ruci drži terazije, kojima meri ko je koliko kriv. Oči su joj povezane, da ne vidi kome meri, odnosno da ne vidi ko joj u drugu, praznu ruku stavlja bakšiš. A transparentni arhangel Gavriilo opremljen je terazijama, ali i mačem. Tek toliko da mu se nađe pri deljenju pravde, jer deljenja bez sečenja nema.

Mi ne nosimo terazije, već agregat, tri velika „Sony” reflektora i propagandni materijal naših sponzora, a to su *Always* ulošci („Igraj i krvari u isto vreme!”) *Coca Cola*, („Pije se svuda, piša se svuda!”) *Carlsberg* pivo, („Ili pušiš – ili fafaš!”), *Microsoft* Srbija („Meko, a dugačko!”) i *Milka* čokolade („Od krave, za krave!”). Srećom, u ovom kombiju nismo sami, jer tišina loše utiče na svest i savest svakog čoveka. Pa makar taj čovek bio i Boža Govedina. Tako se na mestu vozača nalazi Petar Petrović, ali ne Pogačica, već samo Petar Petrović. Nedavno je potpisao *part time* ugovor sa kanalom „P-63” kojim se obavezao da će biti naš vozač, nosač i poslušnik. Devojka za sve, samo ne devojka, već muškarac. Od stručne spreme Petrović ima diplomu srednje elektrotehničke škole u kojoj je naučio kako se popravljaju televizori. A na praksi je naučio kako se naplaćuju popravke. Nažalost, ubrzo su televizore prestali da popravljaju. Tako je Petrović ponovo postao nepismen. Ja sam na internetu, međutim, pronašla nekakve tekstove koji je potpisao izvesni Petar Petrović, student filozofije. Blesavi tekstovi: recimo, jedan se bavi filozofijom ukrštenice. Govori o tome kako je do pojave ukrštenice čovek znao šta ne zna. A sa ukrštenicom on može da ne zna *prezime slavnog holandskog slikara* (Brojgel), a da ipak do te vodoravne reči dođe izokola, kroz nizaenje uspravnih pojmova: Bakar (*hemijski element*), Rolingstonsi

(*ime slavne rokenrol grupe*), Ohajo (*ime američke savezne države*), Jatagan (*vrsta mača*), Govno (*uobičajni naziv za fekalije*), Eufrat (*reka u Aziji*), Liverpool (*grad u Engleskoj*). Ukrštenica je nastala onda kada je čoveku postalo jasno da nikada neće znati sve i da samo treba popuniti rupe. Kako-tako.

Može biti. Samo, stepen korisnosti (*level of usefulness*) ovakvih tekstova je mali: to se vidi na osnovu činjenice da ni farmaceutska ni vojna industrija od ovog teksta nisu imale velike koristi. Zato i ne znam da li je *onaj* Petar Petrović – *ovaj* Petar Petrović. Ima bezbroj Petrovića. A ni Petar nije retko ime.

Petrović na ovom putu zasigurno neće popravljati televizore. Izabran je samo zato što je pristao da mu se u glavu ugradi čip koji će njegovu svest direktno staviti na uvid režiji u Beogradu. Drugi na to nisu pristali. On jeste. Radi uštede troškova taj prenos svesti se odvija preko mog satelitskog predajnika. To Petrović ne zna ali ga, za utehu, to i ne zanima. Malo je dosadno znati sve o jednom čoveku, a još dosadnije o dvojici, a upravo je to slučaj sa mnom. Posebno kada im je takozvani *unutrašnji život* sveden na hrkanje i drkanje. Tako Govedina, kada nije zaposlen snimanjem ili primanjem informacija, uglavnom spava. Petrović opet, uglavnom mašta o svojoj ljubavi koja se zove Lola Montanj. Ona je *investment banker, cover model, Europe's biggest busted export*, a Petrović je u njenom životu prisutan kroz kap novčane mase od 14,35 dolara *sajtovne pretplate* (umanjenih za dolar, što je nagrada za vernost) koja se u bujici od nekoliko desetina hiljada takvih dolarsko lepljivih kapi iz svih krajeva zemljinog globa uliva na račun kompanije *E-Locus GmbH, Ebmatinger Str. 8, CH*. U tom smislu, Petrovićeva želja je uporediva sa strašću jegulje koja divljačkom energijom prelazi sve zamislive i nezamislive prepreke na putu do Sargaškog mora, gde će se konačno pojebati, na miru, kao čovek.

Nijedna od tih lepljivih jeguljica, među koje već neko vreme spada i Petrovićevo semenje, neće završiti u vaginal-

nom kanalu Lole Montanj. Ko, naime, neprekidno ide samo pravo, sva je prilika da nikada neće stići daleko. Ne dalje od površine monitorskog zida, neprelazne prepreke za sve ljude i jegulje, na kojoj se jasno vidi Lolin venerični breg. Oko nje ga se, poput paukove mreže, rasprostiru niti informacija:

Datum rođenja: 7 novembar
Boravište: Nica, Francuska, Evropa
Visina: 178 cm
Težina: 68 kg
Obim struka: 59 cm
Obim grudi: 110 cm
Dužina bedara: 91 cm
Broj slika na sajtu: 12935
Broj video-klipova: 82

U trenucima emotivnih kriza, kada mu se u svesti razbaškari istina da nije ni jedini a ni najvažniji koji bulji u to međunožje, Petrović više na engleskom: *Never more, never more!*, a sebe kažnjava šamarima pred ogledalom. Tada podseća na one ljude koji su se u doba Crne smrti²⁷ zvali *flagenoti* i koji su jedni druge bičevali na trgovima, da bi okajali grehe²⁸ celog sveta. Tada je to značilo – Evrope. Od toga, međutim, nema nikakve koristi. Čim se na Lolinom bregu galerije sa slikama i video-klipovi renoviraju, Petrović je već tu da nastavi sa samopražnjenima. Tako je i sada. Dok vozi za Temišvar, Petrović jedva čeka da se dan završi, da se zatvori u svoju sobu ili kupatilo, sa laptopom na kolenima preko kojih je ranije već srozao gaćice, kako bi iznova opustošio svoje testise.

²⁷ *Crna smrt* – kuga koju ceo svet vidi kao crnu, a jedino Francuzi kao plavu, pa je zovu *la mort blue*.

²⁸ *Greh* – krivica na odloženo plaćanje.

